

Odabenn minden hideg volt: a padló, a székek, az asztal a rajta hagyott papírpoharakkal, szendvicsmorzsákkal. Hideg volt az ágy, a gyűrött takaró és az oldalra dobott párna is.

Az ágy szélén a Halál ült, és a fekvő Lány kezét fogta. A tekintetek egymásba döfödtek, csak a Lány szelíd, élettelen kék szeme meredt a plafonra.

Abol utoljára látta lengedezni eszméletét.

JÁTÉKKOCKÁK

Mikor a hajnal oldani kezdi az éjszakát, fáradtan érkezik haza. Valahonnan.

Ilyenek a pirkadatok: elmennek messzire, talán be is rúgnak egy kicsit, haragszanak a világra, mert arra csak haragudni lehet.

Aztán jön a rövid távú emlékezetkiesés, s ha megkínoznák, akkor se lenne képes elmondani, hol, hogyan töltötte az éjszakát. Együtt érez a hajnallal. Muszáj megjelenni ott, ahol elvárják, különben nagy galiba kerekedhet: dühös pillantások, bérmegevonás, tán még elbocsátás is fenyegetheti.

Ha reggel, akkor reggeli. Jó, hogy Isten gondolt a kenyérre. Mármint nem régen, hanem most. Egy kis tealevél-maradék is van még, meg alapvíz, de megtagadta jelenlétét az elektromosság. Hideg vízbe merülnek a meglepett tealevelek. Ők már csak ilyenek: mióta világ a világ, mindig forróra számítottak. Ámde jövőlátó legyen a talpán, aki biztosan tudja előre, mivel rohan be az ajtón a következő pillanat. Az is lehet, hogy kés lesz nála. A hideg vízbe áztatott tealevél mégiscsak jobb.

– Gondolj a szerelemre – hangzik biztatásként a rövidzárlatos mondat.

Szerelem... Egy hónappal ezelőtt a bérház előtt fagyit áruló lány tetszett neki, de még azt sem merte megkérdezni tőle, mennyit kóstál egy gombóc. Inkább két utcával arrébb pedálozott, onnan szerezte be.

Aztán vége lett a szezonnak, és a lány eltűnt: hatmilliárd mással keveredett.

Mit gondolhat most róla? Otthon szomorkodik, mert soha nem vásárolt tőle egy gombócot sem? Mert máshonnan hozta a fagyilaltot, ügyetlenül egyensúlyozva a biciklin? Vagy azt hiszi, fel sem tűntek az ő sóvárgó angyalszemei neki, a fiúnak?

Kérdések. Elszóródott játékkockák.

Megcsördül a telefon. Mintha érezné, hogy előre kell tolakodnia a sorban, újabb lány a vonal másik végén.

– Szia, én vagyok! Ma este szabad vagyok, elmehetnék...

– Szia... Sajnos, ma nem jó, talán máskor...

Valahol messze duzzogva kattan a kagyló.

Itt: fénysebességű vállrándítás, töményen negatív ábrándok, letépett plakátdarabok a szemek vetítívásznán.

– Jó lenne látni anyáékat – figyelmezteti a tükör.

Az ember gyarló, magától észébe se jutna. Csakhogy messze vannak, és a távolságot nem lehet elérni, mint a gyufaszálat. Jöhetne egy felhőtáxi a sokból, úgyis mindig üresen vonulnak...

De hát ők is, a találkozás is egy-egy játékkocka, üresjáratú motor.

Nézi magát a hónapok óta kikapcsolt tévében. Idegesítő, hogy az ember benne van a tévében. De legalább nem a némi érdekességgel tálalt glóbusznyi szeméthalmot látja.

Az ajtó megrepeg. Besurran a huzat, s viharszörnyeteget játszva magával akarja ragadni az üres ánégyes lapokat. De csak ahhoz erős, hogy megfájdítsa az érzékeny fület. Aztán a falhoz vágódva elenyész.

Kibámul az ablakon. Bárdolatlan, fakó esőfelhők, a Nap és a kék sehol. Kár, hogy nem lehet a borút feltekerni, kiporolni. Vagy mégse? Hiszen akkor olyan emberek hangulatára is rátelepedne, akik épp nevetni készültek. Mi lenne akkor a világgal?

A fák viszont szépek. Még akkor is, ha a leveleik már sárba hulltak.

Nesz nélkül feketedik el az ablak. Hová potyogtatta el az elemes óra a percekét?

Az ágy testi-lelki jó barátta szelídülve hívogatja gazdáját, és hallgat a korábbiakról. A test mozdulatlanul hever, az agytevékenység hihetetlenül felélénkül. A szem zsalugáterei lezárva, megelevenedik a képzeletvilág. Ismeretlen gyurmából ismeretlen kezek formálnak csinos alakot: talán a fagyis lányét, talán a jövőből valaki Másét, aki a fiú törvényei szerinti igazi társ lesz. A cikkelyek alapján pedig mindketten szabad kezet kapnak.

Amikor felriad álmából, még pislognak az utcai égők. Maga elé fektet egy ánégyest, tollat keres, és írni kezd:

Már felnőtt, még gyerek. Folyton siet, időzavarban van. Vagy az idő siet, ottbogyogtatva őt bizonyos terekben, ahol nem kerekednek ki a gondolatok? Ami biztos: az áhított kék fények gyakran rossz helyen gyülemlenek fel.

– Valahol ott maradt valami. De ne félj, mindent visszakeresünk, megtalálunk. Aztán egymásra rakjuk az összes elgurult játékkockát – biztatja önmagát bebunyit szemmel.

Tétován nyúl a Biblia után. Istent keresi, segítséget remél. De csak faltól falig tapogatózik. Elmerül igetavakban, fulladozik. Végül hánykolódó deszkasorokba kapaszkodik, hogy arcára süssön a fény.

Az építőkockák továbbra is elszórtan hevernek különböző dimenziókban, és az idő egyre mélyebb karcolatokat vés beléjük...